

Времето бѣше приятно. Тихъ гальовенъ вѣтрецъ полѣхъ ваше лица имъ.

Г-нъ Соважъ, когото топлиятъ въздухъ опияняваше съвършено, се спрѣ:

— Какво ли би било да отидемъ сега?

— Кжде?

— Ами че на ловъ за риба.

— Но кжде?

— Ами че на нашия островъ. Френскитѣ предни постове сж близу до Колонбъ. Азъ познавамъ полковникъ Дюмулена; ще ни оставятъ да минемъ лесно.

Морисо трепна отъ желание: „Речено. Съгласенъ съмъ“. Итѣ се раздѣлиха, за да взематъ инструментитѣ си.

Единъ часъ следъ това тѣ вървѣха редомъ по широкия пѣтъ. После стигнаха въ вилата, която заемаше полковникътъ. Той се усмихна на искането имъ и се съгласи на прищѣвката имъ. Тѣ поеха отново пѣтя си, снабдени съ позволително за минаване презъ поста.

Скоро тѣ преминаха преднитѣ постове, преминаха и запусѣлитѣ улици на Колонбъ и се озоваха край малкитѣ лозя, които се спущатъ къмъ Сена. Часътъ бѣше около единадесетъ.

Отсрещното село Аржантъой изглеждаше мъртво. Върховетѣ на Оржмонъ и на Сануа се издигаха надъ цѣлата мѣстность. Широка равнина, която се простира до Нантеръ, бѣше пуста, съвсемъ пуста, съ своитѣ оголени черешови фиданки и своята сива почва.

Г-нъ Соважъ, като показа съ прѣстъ върховетѣ, продума: „Прусацитѣ сж тамъ, хе!“ И нѣкакво безпокойство вцепеняваше двамата приятели презъ тая запусѣла страна.

Прусацитѣ! Тѣ не бѣха никога виждали прусаци, но ги чувствуваха отъ нѣколко деня тамъ, около Парижъ, опустошаващи Франция, грабежи, убиващи, предизвикващи гладъ и всемогъщи. И нѣкакъвъ суевѣренъ